

La Praznicul Intrării în biserică a Maicii Domnului auzim

□ **Evangelia care de astfel se repetă la toate sărbătorile Maicii Domnului pe care le avem în anul bisericesc, atât la cele cu cruce roșie, cum este Nașterea Maicii Domnului, Adormirea Maicii Domnului sau Bunavestire, cât și la cele cu cruce neagră care au legătură cu ea. Aceste multiple sărbători pe care Biserica le-a rânduit Maicii Domnului vor să ne arate ce importantă e Maica Domnului în iconomia mântuirii, ce rol fundamental i-a rânduit Dumnezeu pentru ca nu doar greșeala și rușinea strămoașei Eva să o șteargă, ci ca în pântecul ei să ia chip Cuvântul lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Pentru că este atât de tainică lucrarea ei în opera mântuirii, nici nu găsim prea multe cuvinte despre ea în Sfânta Scriptură ca să știm ceva despre viața ei, cum s-a născut, cum a trăit, cum a plecat din lumea aceasta. Pe toate acestea le aflăm din tradiția Bisericii, din scrierile părinților Bisericii, din înțelegerile spirituale pe care părinții Bisericii le-au câștigat citind Sfânta Scriptură și găsind ascunsă în paginile ei persoana Maicii Domnului.**

Atâtea personaje biblice sunt icoană a Mântuitorului. Spre exemplu, Iosif cel din Vechiul Testament, fiul lui Iacov, a fost o icoană a Mântuitorului pentru că a fost vândut de frații săi, a fost dat la moarte, dar a salvat omenirea întregă, oferind pâine în timp de foamete. Mai înainte, Isaac este imaginea lui Hristos pentru că a fost adus spre jertfă de tatăl său, Avraam, pe muntele Moria, precum Iisus Hristos pe Golgota. Dar mamele lor sunt icoane preînchipuitoare ale Maicii Domnului care a născut pe Hristos. Astfel, Sarra care a născut pe Isaac este icoana Maicii Domnului, Avraam fiind chipul lui Dumnezeu Tatăl, Cel Care dă la moarte pe fiul Său, pe Iisus Hristos. Și Avraam a dus spre junghiere pe fiul său Isaac. Rebeca, mama lui Iacov, soția lui Isaac, și apoi Rahela, mama lui Iosif cel despre care avem atâtea elemente de comparație cu Iisus Hristos. Toate aceste mame ale marilor bărbați au ascuns în ele taina Maicii Domnului. Din viața, din rugăciunile și din familiile lor, părinții Bisericii au zărit-o pe Maica Domnului.

Mântuitorul Însuși o cinstește pe mama Sa, stând în casa Mariei și a Martei din Betania. La □ cuvântul unei femei din popor care era împrejurul casei ascultându-L pe Hristos și care a strigat că este fericit pântecul care L-a purtat și sânii la care a supt, făcând referință la mama Lui, Mântuitorul îi răspunde că așa este, adică mama Mea este fericită pentru că M-a purtat în pântec și M-a alăptat la sân. Dar Mântuitorul spune că aceeași fericire și aceeași cinstire o au toți cei care fac ca acest cuvânt al lui Dumnezeu să ia chip în viața lor. Toți cei care ascultă cuvântul lui Dumnezeu au parte de aceeași fericire cum are Maica Domnului. Și noi vedem în biserică □ câtă cinstire are Maica Domnului! Câte tropare, câte imne deosebite, câte canoane în cinstea Maicii Domnului sunt doar pentru sărbătoarea de astăzi a Intrării în biserică! Dar pentru celelalte sărbători ale Maicii

Domnului, câte alte canoane, câte cântări, o carte întreagă, o imensitate de cuvinte pe care Părinții le-au întocmit și le-au așezat în cinstea ei! Această cinstită pe care Maica Domnului o are în Biserică trebuie să ne încurajeze, cum a spus Mântuitorul, că sunt fericiți la fel și cei care ascultă cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu ne ferește dacă primim în inima noastră cuvântul Său, dacă acesta rămâne și-l păzim în inima noastră. Cel care ascultă și păzește cuvântul sfânt de câtă cinste și slavă are parte în Împărăția harului lui Dumnezeu! Spune cuvântul în Noul Testament că îngerii din cer se bucură pentru un păcătos care se pocăiește, pentru un om care se întoarce la Dumnezeu și care-L primește pe Hristos în inima lui. Ce bucurie poate să fie aceasta a milioaneilor de îngeri, ce cântări! Nu ne putem da seama, dar sigur vor fi asemenea cu cele pe care Biserica pe pământ le aduce Maicii Domnului, cântări de fericire deosebită pentru faptul că a primit în pântecele ei pe Fiul lui Dumnezeu.

În Apostolul citit mai înainte de Evanghelie ne-a fost arătată Fecioara și Mama ascunsă și tănuită în chivotul legii, în cortul sfânt și, mai târziu, în templul din Ierusalim. La plinirea vremii ei, Maica Domnului, la vârsta de trei ani, intră în Sfânta Sfintelor ca să umple cu persoana ei ceea ce până atunci era locul închipuirilor. Pentru că Sfânta Sfintelor care ținea acel sicriu cu tablele legii, cu toiagul lui Aaron și cu mana din pustie erau închipuire peste veacuri a ceea ce la plinirea vremii se va arăta prin persoana Maicii Domnului. Acum ea intră în Sfânta Sfintelor, dar ea era Sfânta Sfintelor, adică sicriul cel sfânt în care avea să se zămislească noile table ale legii adică Cuvântul harului, Iisus Hristos însuși.

Fericit este pântecele care Te-a purtat, Îi zice femeia aceea lui Hristos, fericit este acest chivot către care odinioară poporul Israel se uita cu mare evlavie și-l purta la mare cinste. Dacă oamenii păcătuiau, Dumnezeu îi pedepsea luându-le Chivotul. Odată, poporul Israel a pierdut acest Chivot, pentru că l-au luat filistenii, și a fost mare supărare în sânul poporului pentru că a pierit din mijlocul lor slava lor care era în acest Chivot ce purta tablele legii, toiagul lui Aron și mana din pustie. Erau în robie, apăsați de filistenii, dar erau și într-o mai mare amărăciune că nu mai aveau Chivotul la ei. Filistenii însă au luat Chivotul și l-au dus în cetățile lor. Și pentru că au adus în casa lor Chivotul Domnului care trebuia să fie în Ierusalim, la cortul sfânt, atunci o suferință a intrat în toate femeile poporului filistean care nu mai puteau naște. Și poporul s-a speriat și s-a gândit ce se întâmplă, de ce Dumnezeu i-a pedepsit. Atunci li s-a spus: pentru că ați furat Chivotul lui Dumnezeu și l-ați adus în țara voastră. Atunci ei au trimis veste evreilor să vină să-și ia Chivotul, că nu mai pot să-l țină. Și au venit evreii și l-au luat. Dar și ei s-au speriat de ce s-a petrecut cu filistenii, pentru că se simțeau vinovați înaintea lui Dumnezeu pentru păcatele lor, pentru idolatriile în care căzuseră. Și atunci n-au voit să-l mai ducă în locașul lui, lăsându-l pe câmp, deoparte. Dar o familie de evrei temătoare de Dumnezeu a zis: aduceți-l în casa mea! Și aducându-l în casa lui, Dumnezeu a binecuvântat casa acelui evreu cu mari binecuvântări, cu multe roade. Și și-au dat seama evreii că trebuie să ducă cortul în locul lui, în cortul sfânt, pentru că Dumnezeu să binecuvânteze întreaga țară. Și

așa, după multe peregrinări, acest Chivot furat de filistenii a fost dus înapoi la poporul evreu, în sânul poporului de unde a fost furat. Acest Chivot sfânt ascundea în sine taina Maicii Domnului care va purta în pântecele ei pe Iisus Hristos. Și de câte ori nu întâlnim lucruri uimitoare cu acest Chivot sfânt pe care tot Vechiul Testament îl poartă din cartea leșirii, a doua carte a Vechiului Testament, în care el apare odată cu ieșirea poporului evreu din Egipt și apoi poartă acest sicriu în mijlocul poporului în cei 40 de ani prin pustie. Apoi toată perioada Vechiului Testament, în perioada judecătorilor, a regilor, în psalmi, în cartea profeților mari și mici, chivotul acesta este prezent și locul lui din Ierusalim cinstit de David în psalmi și mai ales plâns de profeți atunci când Ierusalimul a fost în ruină, în timpul robiei celei mari pe care poporul a avut-o în Babilon.

În Sfânta Sfintelor intră acum Maica Domnului. Hristos, noile table ale legii, noul toiag de păstorire a lumii, noua pâine cerească venită din cer avea să Se așeze, să se odihnească în acest cort măreț care este închipuit după aceea de fiecare biserică de pe întreg pământul. Căci biserica este ea însăși o icoană a Maicii Domnului, a pântecelui ei înlăuntrul căruia Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, Se întrupează în inimile fiecăruia dintre noi cei care, stând în biserică, ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu și-l primim în inima noastră, păzindu-l, cum spune Mântuitorul: fericiți cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl păzesc pe el. Întrând în acest pântece al bisericii, suntem în templul harului care este icoana Maicii Domnului. De aceea trebuie să avem o deosebită evlavie când intrăm în biserică, ca atunci când Maica Domnului a intrat în Sfânta Sfintelor. Pentru că intrăm într-un loc sacru în care Cuvântul lui Dumnezeu își găsește plăcerea a Se întrupa. El Se întrupează pe Sfânta Masă în Sfânta Împărtășanie. Dar Se întrupează prin cuvântul pe care-l auzim și-l păzim în inimile noastre. Dacă suntem fericiți când ne împărtășim cu Trupul Domnului, la fel suntem fericiți și când auzim acest Cuvânt și-l păzim pe el.

Ce mare bucurie pe preotul Zaharia, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul, care a văzut prin Duhul Sfânt în această pruncă ce intră urcând singură treptele templului plinirea profețiilor despre Maica Domnului, despre femeia care va zdrobi capul șarpelui și care va avea în pântece și va naște fiu pe Emanuel. De aceea el, care știa că Sfânta Sfintelor este icoană a aceleia care avea să nască pe Mesia și observând în prunca ce intra în templu împlinirea acelor profeții, a îndrăznit să o ducă unde nimeni nu intra decât arhiereul odată pe an și nu fără jertfă, în Sfânta Sfintelor, în camera cea mai din adânc a altarului unde se afla sicriul legii. Pentru că acolo trebuia să ajungă aceea care era plinirea sau așteptarea neamurilor, Maica Domnului.

Să o cinstim cum se cuvine pe Sfânta Fecioară Maria și să devenim și noi înșine pântece feciorelnic în care Hristos Cuvântul să Se regăsească în odihnă și să fie păzit, așa cum ea L-a păzit pe Pruncul Iisus plecând în Egipt, ferindu-L de mâna lui Irod, ocrotindu-L, hrănindu-L cu lapte, crescându-L mare și purtându-l de grijă ca să poată să ajungă la

Scris de Preot Petru Roncea

Vineri, 20 Noiembrie 2020 22:10 - Ultima actualizare Vineri, 20 Noiembrie 2020 22:13

**statura bărbatului desăvârșit pentru misiunea mântuirii lumii pentru care a venit în lume.
Amin!**